

PENNY-WISE...

Men zal zich herinneren dat de gemeenteraad van Amsterdam in de voorzomer van 1962 het voorstel van B. en W., tot fluoridering van het hoofdstedelijke drinkwater over te gaan, met 24 tegen 10 stemmen aannam. In augustus 1966 – dus vier jaar na dato – heeft men in de dagbladen het bericht kunnen aantreffen, dat door geldgebrek aan dit besluit voorlopig geen uitvoering kan worden gegeven.

Wanneer deze nuchtere mededeling hier als een wel zeer ongelukkig sluitstuk van een betreuenswaardige ontwikkeling wordt gesignaleerd, dan betekent dit niet dat dezerzijds geen begrip kan worden opgebracht voor de financiële noden, die heden ten dage ook een grote gemeente kunnen beletten een bedrag van ruim 800.000 gulden te reserveren voor de aan de verwezenlijking van dit project verbonden kosten, ook al is dit op zichzelf reeds teleurstellend wanneer het om de volksgezondheid gaat.

Veel erger is het dat vier economisch gunstiger jaren moesten verlopen eer men tot deze trieste ontdekking kwam. Het spreekt vanzelf dat de effectuering van een dergelijk raadsbesluit niet van de ene dag op de andere kan plaatsvinden. Het is best aan te nemen dat de benodigde administratieve en technische voorbereidingen meer tijd vergen dan was vermoed. Al bedenkt men daarbij onwillekeurig dat zulke obstakels ook door andere gemeenten moesten worden overwonnen... en werden overwonnen.

Doch een vertraging als waarvan Amsterdam blijk heeft gegeven is moeilijk te rechtvaardigen. Men ontkomt dan niet meer aan de indruk dat ook andere dan zuiver zakelijke motieven daarvoor zijn aan te wijzen. Het is bekend dat in brede – maar in medisch en tandheelkundig opzicht vaak niet óverdeskundige – kring nog altijd een tamelijk intensief verzet tegen fluoridering wordt gevoerd, hoofdzakelijk op grond van vermeende schadelijke gevolgen. Verschillende geëmotioneerde ingezonden stukken in de kranten getuigen daarvan. Er is reden tot de veronderstelling dat dusdanige weerstanden te Amsterdam op zijn minst genomen niet bevorderlijk zijn geweest voor het ten uitvoer leggen van het desbetreffende raadsbesluit.

Nu het echter eindelijk zover was dat met de effectuering ervan een aanvang zou kunnen worden gemaakt, blijkt de economische situatie het niet langer te veroorloven. Er zullen dus betere tijden moeten worden afgewacht. Dit betekent dat een belangrijk project voor de volksgezondheid, dat bovendien de overheid heel wat meer geld zou besparen dan de thans uitgewonnen acht ton, op de lange baan is geschoven. En dat in een tijd, waarin men allerwegen klaagt over het tekort aan tandartsen.

Als gevolg van een moeilijk te aanvaarden gebrek aan doortastendheid in betere tijden, wordt de bevolking van onze grootste gemeente thans een

belangrijke preventieve maatregel tegen de meest verbreide volksziekte: tandcariës, onthouden, een maatregel, die veel pijn, ongemak, ergernis, arbeidsverlet en... hoge curatieve kosten zou kunnen voorkómen. Een betrekkelijk eenvoudig te verwezenlijken maatregel voorts, waarvan de cariës-werende werking en de onschadelijkheid in de loop van tientallen jaren door nauwgezette onderzoeken is vastgesteld en waarvan alle facetten in Nederland door de Fluorcommissie van de Gezondheidsraad bijzonder nauwkeurig zijn bestudeerd en overwogen, alvorens zij in 1960 een aan duidelijkheid niets te wensen rapport in het licht gaf.

Daarom moet in 1966 het genoemde uitstel voor onbepaalde tijd, voor een ieder, wie de volksgezondheid ter harte gaat en het niet aan werkelijkheidszin ontbreekt, een bittere teleurstelling zijn. Amsterdam heeft hiermee op het stuk van de volksgezondheid een slecht voorbeeld gegeven.